

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 559/2022-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, IČO 36 588 041, v menej ktorej koná advokát JUDr. Radoslav Rigo, LL.M., proti postupu Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 43 P 33/2020 takto

rozhodol:

1. Postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 43 P 33/2020 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadost'učinenie v sume **500 eur**, ktoré jej **je** Okresný súd Košice II **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Košice II **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **493,10 eur** a zaplatiť ich právnemu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 43 P 33/2020 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Sťažovateľka tiež navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým by okresnému súdu prikázal konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 559/2022-21 z 21. septembra 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky v plnom rozsahu.

3. Ústavná sťažnosť bola podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2022 do 31. decembra 2022 (ďalej len „rozvrh práce na rok 2022“) pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Strakovi. Na základe oznámenia sudcu spravodajcu o jeho zaujatosti bol uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 376/2022-5 z 24. augusta 2022 z rozhodovania vo veci sťažovateľky sudca spravodajca Peter Straka vylúčený. Prejednávaná vec bola v zmysle pravidiel rozvrhu práce na rok 2022 pridelená sudkyňi spravodajkyňi Jane Laššákovej.

O ústavnej sťažnosti rozhoduje III. senát ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia. Podľa čl. III bodu 1 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2023 do 31. decembra 2023 vylúčeného člena tretieho senátu zastupuje člen druhého senátu ústavného súdu, ktorým je sudkyňa spravodajkyňa Jana Laššáková.

4. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 3. marca 2020 na okresnom súde návrh na zvýšenie výživného na maloleté dieťa. Pôvodnú sumu 30 eur určenú rozsudkom okresného súdu č. k. 25 P 32/2011 zo 4. decembra 2012 (z dôvodu, že rodičia maloletého nežili v spoločnej domácnosti) navrhla sťažovateľka zvýšiť na sumu 100 eur. Konanie je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 43 P 33/2020. V súbežne prebiehajúcim konaní (na základe návrhu sťažovateľky, pozn.) bolo rozsudkom okresného súdu č. k. 26 P 42/2020-128 z 22. februára 2021 manželstvo sťažovateľky a otca maloletého rozvedené, maloletý bol zverený do osobnej starostlivosti sťažovateľky a výživné otca na maloletého bolo určené v sume 100 eur mesačne. Rozsudok okresného súdu napadol otec maloletého odvolaním, pričom o tomto odvolaní v čase podania ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnuté.

5. Podľa sťažovateľky od okamihu doručenia návrhu na zvýšenie výživného konal okresný súd iba sporadicky a počas napadnutého konania nariadil iba jedno pojednávanie na termín 19. máj 2022. Toto pojednávanie nariadené až po 2 rokoch a 2 mesiacoch od začatia konania však bolo z dôvodu neprítomnosti odporcu, teda otca maloletého, odročené na 27. jún 2022. Keďže okresný súd nemal vykázané doručenie predvolania otcovi maloletého, ktoré nedoručoval včas, nebolo možné pojednávať v jeho neprítomnosti. Predmetom konania je rozhodovanie o zvýšení výživného na maloleté dieťa, ktorému by sa mala venovať zvýšená pozornosť. Dĺžku napadnutého (priorizovaného) konania v trvaní viac ako 2 rokov považuje sťažovateľka z dôvodu prietahového postupu okresného súdu za neprimeranú.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

6. V podaní doručenom ústavnému súdu 3. novembra 2022 predseda okresného súdu uviedol, že po podaní návrhu sťažovateľky na okresnom súde 4. marca 2020 boli vykonané úkony v rámci prípravy pojednávania a následne bol spis pripojený k súvisiacemu rozvodovému spisu vedenému pod sp. zn. 26 P 42/2020. V období od 30. decembra 2021 do 1. marca 2022 boli od príslušných orgánov opakovane vyžadované správy o majetkových pomeroch účastníkov napadnutého konania. V apríli 2022 bolo určené pojednávanie na 19. máj 2022. Z dôvodu nedoručenia zásielky odporcovi bolo pojednávanie odročené na 27. jún 2022. Toto pojednávanie však bolo z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne zrušené. V septembri 2022 bolo nariadené pojednávanie na 24. október 2022. V deň nariadeného pojednávania oznámil otec maloletého, že pojednávania sa nemôže zúčastniť z dôvodu karantény, keďže bol v styku s osobou pozitívnu na ochorenie COVID-19. Okresný súd preto pojednávanie odročil na 1. december 2022. Predseda okresného súdu pripustil v napadnutom konaní prietahy v priebehu rokov 2020 a 2021, pričom v tomto poukázal na nepriaznivú epidemiologickú situáciu s ochorením COVID-19 v období od marca 2020 do apríla 2021, v dôsledku ktorej bol obmedzený aj chod súdu. Tiež poukázal na celkovú zaťaženosť zákonnej sudkyne od roku 2020 s poskytnutím štatistických údajov. Na základe uvedeného považuje predseda okresného súdu výšku žiadaného finančného zadosťučinenia za neprimerane vysokú. Je tiež presvedčený, že v danej situácii by sťažnosť na prietahy podaná predsedovi súdu, na rozdiel od tvrdenia sťažovateľky, spôsobila urgentnejšie rozhodnutie vo veci.

7. V rámci repliky sťažovateľka v podaní doručenom ústavnému súdu 28. novembra 2022 opakovane poukázala na dôvod odročenia pojednávania 19. mája 2022 pre neprítomnosť otca maloletého z dôvodu, že okresný súd nemal vykázané doručenie jeho predvolania. Predvolanie bolo poštovému podniku odovzdané na doručenie 3. mája 2022. Zásielka bola z dôvodu nezastihnutia jej adresáta uložená na pošte 5. mája 2022 s úložnou lehotou do 23. mája 2022, teda štyri dni po dátume nariadeného pojednávania. Podľa sťažovateľky ak by úložná lehota zásielky bola uplynula ešte pred dňom nariadeného pojednávania, bolo by možné toto pojednávanie vykonať. V súvislosti s odročením pojednávania nariadeného na 24. október 2022 z dôvodu plynutia karanténnej lehoty otca maloletého považuje sťažovateľka postup okresného súdu za nesprávny a, poukazujúc na príslušné ustanovenia predpisov o ochrane verejného zdravia, vyslovila názor, že v danom prípade ospravedlnenie otca maloletého bolo nepostačujúce. Podľa sťažovateľky

okresný súd tak „svojim nedbalým postupom spôsobil“ predĺženie napadnutého konania. S odkazom na judikatúru ústavného súdu je presvedčená, že nadmerné množstvo vecí nezabavuje okresný súd zodpovednosti za prieťahy spôsobené v napadnutom konaní.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

9. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní, jeho nečinnosťou a neefektívnym postupom došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

11. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07, I. ÚS 477/2020). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

12. Európsky súd pre ľudské práva pri poskytovaní ochrany práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého obsahové komponenty sú v zásade identické s obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, uplatňuje kritérium významu veci z pohľadu sťažovateľa a v tejto súvislosti diferencuje posudzovanie primeranosti plynulosti konania do troch skupín; ide o konania vyžadujúce primeranú rýchlosť, osobitnú rýchlosť alebo výnimočnú rýchlosť (III. ÚS 181/2011, III. ÚS 254/2015, II. ÚS 283/2021). Ak ide o konania o rodičovských

právach, EŠLP žiada od vnútroštátnych súdnych orgánov výnimočnú rýchlosť konania (m. m. I. ÚS 304/2011).

13. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je návrh na zvýšenie výživného pre maloleté dieťa, ktorý má priamo vplyv na kvalitu životnej úrovne maloletého, preto ústavný súd zastáva názor, že takéto konanie si vyžaduje mimoriadnu starostlivosť a pozornosť súdu, ktorá by mala viesť k efektívnemu a rýchlemu postupu v konaní. Ústavný súd pri hodnotení okolností tohto prípadu a predovšetkým pri posudzovaní dĺžky konania zhodne s EŠLP (napr. H. v. United Kingdom z 8. 7. 1987) tiež prihliadol aj na povahu konania dotýkajúceho sa ochrany záujmov maloletých detí a ich osobného statusu, ktoré si vo všeobecnosti vyžadujú postup súdu s osobitnou starostlivosťou (m. m. II. ÚS 33/99, I. ÚS 53/02). Povaha tohto konania preto podmieňovala prísnejšie hodnotenie jeho priebehu ústavným súdom z hľadiska, či v ňom došlo nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou k zbytočným priet'ahom (m. m. I. ÚS 419/2015, III. ÚS 72/2019).

14. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva. Vo všeobecnosti konanie o zvýšenie výživného pre maloleté dieťa nie je po faktickej ani právnej stránke zložitá. Ani z vyjadrení sťažovateľky a okresného súdu nevyplývajú priamo žiadne skutočnosti, že posudzovaná vec by bola, či už skutkovo, alebo právne zložitá.

15. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že sťažovateľka prispela k doterajšej dĺžke konania pred okresným súdom, a ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k priet'ahom.

16. Napokon sa ústavný súd zaoberal aj tretím kritériom, teda postupom okresného súdu v napadnutom konaní, a predovšetkým poukazuje na to, že celková dĺžka tohto konania v čase podania ústavnej sťažnosti v trvaní 2 rokov a 3 mesiacov sa vzhľadom na povahu veci už sama osebe javí ako neprimeraná. Z obsahu zapožičaného spisu je zrejmé obdobie pasivity spôsobenej nečinnosťou okresného súdu v rozsahu približne šestnástich mesiacov – od augusta 2020 do decembra 2021. V tomto období nevykonal okresný súd žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci sťažovateľky. Okresný súd súdny spis (v auguste 2020) pripojil bez vyznačenia v registri k spisu vedenému pod sp. zn. 26 P 42/2020, v ktorom sa tiež na návrh sťažovateľky (zo 16. marca 2020, pozn.) rozhodovalo o rozvode rodičov maloletého a o úprave výkonu rodičovských práv a povinností, úprave styku a určenia výživného na maloleté dieťa. Až v decembri 2021 pristúpil okresný súd k ďalším úkonom smerujúcim k zisteniu majetkových a sociálnych pomerov účastníkov napadnutého konania. Následne okresný súd 2. mája 2022 nariadil pojednávanie na 19. máj 2022. Toto pojednávanie bolo odročené z dôvodu neprítomnosti otca maloletého, ktorý si zásielku s predvolaním prevzal v rámci úložnej lehoty až po termíne nariadeného pojednávania. Ďalšie pojednávanie nariadené na 27. jún 2022 bolo zrušené z dôvodov na strane zákonnej sudkyne (jej práceneschopnosť). Pojednávanie nariadené na 24. október 2022 bolo zrušené na základe oznámenia otca maloletého o skutočnosti, že je povinný byť v karanténe.

17. Ústavný súd považoval za čiastočne opodstatnenú námietku sťažovateľky o neefektívnom postupe okresného súdu v súvislosti s odročením pojednávania nariadeného na 19. máj 2022 z dôvodu neprítomnosti otca. V tejto súvislosti ústavný súd zastáva názor, že predvolanie na určené pojednávanie mohlo byť stranám sporu doručované skôr, resp. si okresný súd mohol vhodným prostriedkom overiť, či otec maloletého bol o predvolaní vyrozumieť. Kritiku sťažovateľky o nesprávnom postupe v súvislosti s odročením pojednávania nariadeného na 24. október 2022 považuje ústavný súd za nedôvodnú. O dôvodnosti návrhu na odročenie pojednávania rozhoduje všeobecný súd. V posudzovanej veci okresný súd uznal návrh otca maloletého ako dôvodný, rozhodol o odročení pojednávania a túto skutočnosť bezodkladne oznámil stranám sporu. Následne nariadil pojednávanie na 1. december 2022.

18. Ústavný súd vlastným šetrením zistil, že v napadnutom konaní rozsudkom z 1. decembra 2022 okresný súd schválil dohodu rodičov maloletého tak, že otec maloletého je povinný prispievať na jeho výživu mesačne sumou 100 eur, a to počnúc 1. marcom 2022. Druhým výrokom určil dlžne výživné v sume 1 335 eur za obdobie od 1. marca 2020 do 30. novembra 2022, ktoré je otec maloletého povinný splácať mesačne v sume 80 eur spolu s bežným výživným. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 22. decembra 2022. Vo veci návrhu sťažovateľky teda bolo meritórne rozhodnuté po 2 rokoch a 9 mesiacov od začatia konania.

19. V súvislosti s námietkou predsedu okresného súdu vzhľadom na celkovú zaťaženosť zákonnej sudkyne ústavný súd opakovane pripomína, že priesťahy v konaní nemožno ospravedlniť všeobecne známou preťaženosťou sudcov ani množstvom procesných úkonov sudcu; je totiž vecou štátu, aby organizoval svoje súdnictvo tak, aby princípy súdnictva zakotvené v ústave i dohovore boli rešpektované, a prípadné nedostatky v tomto smere nemôžu ísť na ťarchu občanov, ktorí od súdu právom očakávajú ochranu svojich práv v primeranej dobe (napr. II. ÚS 322/2022).

20. Vychádzajúc z uvedených zistení, dospel ústavný súd k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným priesťahom, ktoré boli spôsobené obdobím už uvedenej nečinnosti, v ktorom okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila závažná prekážka, a preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadost'učinenie

21. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Aj keď ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, neuložil okresnému súdu príkaz, aby vo veci konal bez zbytočných priesťahov. Konanie bolo totiž v čase rozhodovania ústavného súdu pred okresným súdom právoplatne skončené (bod 18 tohto nálezu). Na základe uvedeného ústavný súd tomuto návrhu sťažovateľky nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

22. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Z § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

23. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur, ktoré odôvodnila neprimeranou dĺžkou napadnutého konania, v dôsledku čoho bolo maloletému poskytované výživné, ktorého suma nepokrývala aktuálne výdavky na jeho starostlivosť.

24. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, III. ÚS 10/02, I. ÚS 257/08).

25. S prihliadnutím na celkovú dĺžku napadnutého konania, na jeho skutkovú zložitnosť a na konštatovanú nečinnosť okresného súdu, berúc do úvahy aj deklarovanie porušenia práv sťažovateľky a reflektujúc tiež na skutočnosť, že vec sťažovateľky bola okresným súdom meritórne rozhodnutá, a teda okresný súd v rámci svojich dispozícií vykonal všetky kroky na dosiahnutie právnej istoty sťažovateľky, je podľa názoru ústavného súdu primerané priznať jej finančné zadosťučinenie v sume 500 eur (bod 2 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

26. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Sťažovateľka si uplatnila nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom za tri úkony právnej pomoci.

27. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom podľa § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov pozostávajúcu z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti). Za tieto úkony uskutočnené v roku 2022 patrí odmena v sume dvakrát po 193,83 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 11,63 eur. Tieto trovy právneho zastúpenia v sume 410,92 eur, keďže právny zástupca je aj platcom dane z pridanej hodnoty, sa v danom prípade zvyšujú o 20 %. Celkove teda trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 493,10 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Za vyjadrenie k stanovisku okresného súdu doručené 28. novembra 2022 ústavný súd odmenu nepriznal, keďže neobsahuje žiadne nové skutočnosti ani argumentáciu, ktorá by ústavnému súdu nebola známa.

28. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2023

Robert Šorl
predseda senátu